

“Arkiv” Pop-Up Contemporary #8

Bagerstræde 2

1617 København V.

31. august – 30. September

Man-Fre 12-17

Lør 11-15

Udstilling: “Arkiv” af John Olsen og Pernille Egeskov

Interview med Pernille Egeskov af Marie C. Jacobi

Foto: Marie C. Jacobi (Isak Hoffmeyer?)

I nogle fine små lånte lokaler i Bagerstræde foregår der lige nu et fint lille møde. Et på nogen vis intimt møde mellem to arkivarer, der begge ser verden og indsamler dens afkast. Igennem de små lokaler dances der tæt imellem poesien og kødets afkast. Som lethed og tyngde holder de hinanden i skak. Der foregår møder mellem Natur og Kultur. Forgængelighed og Krop. Sanser og Essenser. Sensibilitet og Tyngde. Fravær og Nærvær. Liv og Efterliv. Efter liv kommer Arkiv

Vil du starte med at fortælle lidt om Pop-Up Contemporary konceptet?

Ja, Pop-Up Contemporary er en udstillingsplatform, der er på kunstens præmisser. Ca 1 gang om året arrangerer jeg udstillinger på tværs af kunstneriske genrer og grupperinger, og lejer et lokale, som udstillingen så bliver forløst i. Denne pop-Up nr 8 er usædvanlig, da jeg har haft lovning på lokalerne før jeg faktisk vidste, hvilken udstilling jeg skulle sætte op. De er meget særegne: det er 4 små æsker (læs= rum), med opaline glas, og de indbyder til en særlig form for intimitet. Så med det i tankerne, havde jeg en ide om, at lave en udstilling der hed ARKIV. Og så var det jo fuldstændig nærliggende, at invitere den legendariske John Olsen, til at være med i en par dans med mig, her i disse lokaler.

“Arkiv” - Udstillingstitlen – vil du uddybe den?

Ja, “Arkiv” - ordet *arkiv* er jo lige som en betegnelse for, at man samler noget ind. Det kan være viden, det kan være materiale, det kan være tekst, det kan være i videnskabelig sammenhæng, men det kan også være privat. Og det kan også være i mental sammenhæng, altså at man opretter en samling af noget, man på en eller anden måde gerne vil gemme: Altså arkivere.

Igennem John Olsens kunstneriske oeuvre, er det så udpræget en teknik, han bruger: At han indsamler ting, som han sætter til uforudsete møder. Det generer en poesi, som man ikke kan sætte ord på, og som, ja, hvad kan man sige, det er et særkende ved hans kunstneriske greb. Det spænder jo også videre. Han er jo også super tegner og skulptør. Men det med indsamlingen bruger han rigtig meget. Jeg er også selv en arkivar. Men hvor han som oftest indsamler ting fra naturen, og rigtig ofte ting, hvor naturens altopædende cyklus er synlig - altså forgængeligheden - samler jeg ting, som jeg henter ud af den civiliserede kultur. Ting, vi bruger, ting, vi omgiver os med i vores hverdag. Uanselige ting som vi bruger: Sengelinned, viskestykker, hår, altså affald fra os selv fra vores liv, fra vores levende liv. Det er et omdrejningspunkt i mit virke. Men jeg samler også kulturhistoriske habitater. Det behøver ikke nødvendigvis være noget, der er gammelt og

brugt, det kan lige så vel være en kulturel gøre måde. Hvor jeg indsamler det ligeledes sætter det sammen til uforudsete møder, som så giver sin egne fortælling. Eller egen poesi. Så hvis man skal skære det helt firkantet op, så kan man sige, at John Olsen tager et spadestik i naturen, og jeg tager et spadestik i kulturen.

Vi har så prøvet, i denne udstilling, at række hen mod hinanden, og prøver at etablere et møde. Underoverskriften på udstillingen har vi fundet ud af, John Olsen og jeg, den er : "Et møde". Udover at vi viste det var ARKIV, så har det været "et møde". Og det har faktisk været utrolig inspirerende i processen, at have haft den med.

Så det er møde mellem jer, to kunstnere, og et møde mellem natur og kultur, ...?

Ja!, og også et møde mellem to generationer. Vi kommer jo fra hver vores generationer: John Olsen er jo næsten, NÆSTEN, dobbelt så gammel som mig. Så der er jo også et møde der. Hen over tid.

Jeg tænkte på, om du ville fortælle lidt om hvordan udstillingen blev til? Nu næver du, at det er dig, der har fundet temaet til udstillingen, og har inviteret John Olsen - men der er også lidt samarbejde i det, kan man høre?

Ja. Efter jeg havde forelagt ham ideen, og han havde indvilget i det - og det gjorde han simpelthen fordi han syntes det lød sjovt. Han sagde, "Vi skal have det sjovt med det her!"- så var jeg ovre og besøge ham på Sundsgården på Fyn, hvor han bor. Her talte vi om udstillingskonceptet, og han viste mig værker, han havde tænkt at præsentere, bla. et gammelt parfumearkiv, som han tænkte på en eller anden måde var et afsæt. Det blev jeg totalt inspireret af, fordi jeg synes det var vindebroen imellem os. Fordi et parfume-arkiv er jo essenser trukket ud af naturen, hældt på kulturen. Det står jo helt bogstaveligt i små fine flasker med destilleret natur. Og det er jo også der sentensen, der er skrevet i kataloget, udsprang af: "Der er et arkiv over sensibiliteter, som billedkunstnere har adgang til. Værkerne er essenser trukket ud af arkivet". Det var en sentens, som min mand Martin Bigum og jeg fandt på ud fra hele den tur vi havde derovre, hvor vi ligesom skulle bygge udstillingen på. Og derfor var det så fantastisk med det her parfumearkiv, som han havde tænkt skulle med. Det åbnede på en måde en af dørene imellem os. Så kunne vi gå ind af den, og så folde det (udstillingen) ud. Og det jo både gamle værker og nye værker, der er sat sammen. Så man kan sige, at udstillingen er kurateret ud fra, at kunne skabe et møde imellem os.

Jeg tænker: Hvor godt kender han dig?

(Pernille smilende:) Han kender mig overhovedet ikke. Det er et helt nyt møde. Så jeg opfatter det som en kæmpe tillidserklæring. Altså, der er det her rum på udstillingen, hvor der er rigtig mange skrevne udsagn af ham. Det tror jeg faktisk ikke, han havde forestillet sig som så massivt et værk, som det er blevet til - et rum, der er blevet klæbet til med sentenser, han har skrevet ned gennem årene. Men det gav han carte blanche til, at jeg fik lov til at gøre. Og det synes jeg var ret fint. En tillidserklæring.

Så man kan sige, at det er blevet til et værk her?

Ja. Han sendte dem med transporten hertil. Jeg viste ikke, at han sendte dem med. Men så lå der en mappe med alle de tekster, hvor han sagde "jeg vil gerne have nogle af de der tekster med!" Og så læste jeg dem - og så var de fuldstændig fantastiske.

Man kan bruge meget tid derinde...

Ja, det kan man! Så jeg tænkte også, dem skal vi da bare se og ha' med. Og så ringede jeg til ham og sagde: "Nu har jeg hængt dem op ud over det hele". Og så sagde han, "nej, det har du vel ikke", og jeg sagde, "jo, det har jeg!", men da han så så det, var han glad for det.

Man læser de små brudstykker, og undrer sig, og trækker på smilebåndet, for de er så spidsfindige...

Meget spidsfindige. De er også kyniske og rørende.

Ja, det er betragtninger og bemærkninger om livet, hvordan ting er og hvordan ord er dannet og sammensat...

Ja ordspil også. Og ja, der er jo også mange af mine titler som også bruger den - altså ordlegen eller ordspillet . Det er også et sted, hvor vi krydser hinanden. For i samme rum hænger mine hårbroderier. I mine værker, hvor jeg bruger ordet i en ordleg eller et ordspil, eller i en dobbeltbetydning, altså, at det både kan være tvetydigt i sit indhold, men det kan også være et verbum og et substantiv, f.eks. og i flere af mine titler, så der har vi også et slægtskab. men det er jo slet ikke fordi at vi synes, at vi ligner hinanden, men der er nogle understrømme, som gør at vi kan lave sådan noget, og at vi selv synes, at det er et RIGTIGT MØDE. – Et kunstnerisk møde.

Vil du fortælle lidt om, hvordan i begge benytter jer af fundne objekter?

Ja, Det med at finde objekter! Ja, i mit tilfælde leder jeg jo altid: På loppemakeder eller hvor jeg nu end er. Men jeg får også mange gaver af folk, som ved hvad det er jeg laver, og som så giver mig ting, som de ikke gider at gemme på mere, men som de så omvendt heller ikke kan holde smide ud. Det kan være noget de har arvet ,eller ja, eller noget, som på en eller anden måde har betydet noget, men de nænner ikke at smide det ud, men de gider det ikke. De vil gner rydde op. Så får jeg det. Det er super vigtigt i mit virke. Jeg har flere af dem her med på denne udstilling. Især i hårbroderierne. Og John Olsen, han får altså også gaver: Men han får jo også gaver af naturen. I undre bordet, som vises her, er der en lille mår, som er kørt over så mange gange. Man kan tydeligt se den, med små bitte tænder og ansigt, og det hele, men fladt som papir.

Den har jeg let ikke opdaget, den skal jeg lige se!

(Pernille grinende) Det ved folk, som kender ham, at han er interesseret i. Også de mumificerede dyr, som jo er dyr, som på en eller anden måde er kommet af dage, og så har ligget et eller andet sted og mumificeret - det er jo også noget, hvor han bruger naturen som proces. Hvor han bruger naturen som medhjælper i processen. Han har også værket med med Agerhønsvingerne, hvor han har brugt Flæskeklannerbiller, en lille ådselsbille, til at æde alle dunene, så det er selve kernen af vingerne, der står tilbage, som nogle stive pinde. Og det giver et helt ufattelige smukt mønster, (som hænder nok ikke ville have kunnet frembringe på samme vis). Her bruger han jo dybest set råddenskab, og forgængeligheden, til sin proces! Til at skabe kunst.

Og han bruger naturen som sit redskab!

Ja! Og jeg bruger jo, at nogen har svedt i et lagen i 50 år, og det er helt tyndslidt. Den menneskelige slitage - den bruger jeg.

Ja. Forhistorien, det tidligere liv i det materiale, du bruger - det har en stor betydning, kan man fornemme...

Ja!

Skal vi høre lidt mere om de temaer, der er i begge jeres ting: Hvordan kroppens aftryk er vigtig. John Olsen bruger kroppen og dens afkast med sved og blod.... Og der er også aftryk og menneskelige spor i dine værker...

Jo, det er der. Både i hårbroderierne, og også i vasketøjsfotografierne. Det, at mennesket gennem sit liv sætter aftryk, og afgiver afmærkninger både i form af sekret, sved, blod og pis, ikk? Men også i det, vi taber: Hår og negle, kroppens rumlighed. John Olsen bruger helt konkret det at svede i hans *svedtegninger*, hvor hans sved bruges som materiale til at blande sig i kul og pigment. Han bruger blod i værket "En slagtescene". Jeg bruger hår, beskidt vasketøj, hvor kroppen jo har sat sit mærke i det, og bliver herved rummeliggjort. Og jo egentlig også sveden og slitagen i det. (...) Det er ikke altid, jeg er interesseret i, at det skal være gammelt. Det er også fortællingen om, at man sætter aftryk. Ideen om, at sætte dybe spor. Hvis man skal sige det overordnet, så henter John Olsen rigtig meget af sit materiale ud af naturen, hvor jeg henter det ud af vores kultur. Konkrete spor af levet liv, eller ideen om sætte spor, men jeg bruger også kulturhistoriske habitater og traditioner f.eks som ideen om dåbskjolen, her på udstillingen. Den er jo symbolet på den overgangrite dåben er, som jeg så bruger, og fletter ind i værket "Promise".

Jeg kan jo godt synes, at der er noget generøst, ved at give noget personlig bort – igennem sine værker – noget, der måske har en affektionsværdi ...

Jeg er jo faktisk ikke nostalgisk – det er jeg ikke. Men jeg er totalt optaget af, at arkivere! Jeg er meget optaget af, at se og sanse – men når jeg har gjort det, er det ikke sådan så jeg sådan hæger om det, og ikke kan give slip. Det er mere at være til stede i nuet, egentligt!

Jeg tænker, at det kunne være interessant at gribe fat i titlen på John Olsens bog: "Kunsten at se". I ser begge ting, også ting, der egentlig har udtjent sin værdi og lader det få et videre liv...

Ja, nu den væg, som John Olsen har her på udstillingen, med skræppebladestængler - som jo ligner store, vilde tusch strøg med en hård, tør pensel - det er præcist et eksempel på *at se* for JO. For det er ikke sådan, at han så sidder og kigger på det, og så bliver inspireret af det, og så tegner noget, der ligner det. Men han ser det, og han arkiver det. Og så sker der jo så den destillering - nu når vi er i parfumearkivterminologien - i sindet, som så gør, at det udklækker i hans svedetegninger. Nu har vi lavet en ophængning her, så det hænger side om side, og hvor det faktisk er ret tydeligt at se, den vej der ligger i, at se: At Se, at absorbere, at destillerer, at udtrykke sig. Altså hvor tingene krydser sammen - det er helt vildt vigtigt i hans proces, fortæller han. At se det, vi omgiver os med. At være sensitiv overfor det. Og så er det ikke nødvendigvis 1:1, det bliver gengivet. Det ryger ind, og det ryger ud. Og den proces, den kan godt tage tid. Den kan tage 15 år. JO fortalte om en situation, hvor det havde taget 15 år før det kom ud, og han viste præcist, hvor det kom fra. Det var simpelthen den tid, det tog, at destillere.

Hvad har John Olsen betydet for dig, siden det var ham, der dukkede op i din bevidsthed til den her pardans?

I Pop-Up er der den her supportergruppe, ikke en formaliseret gruppe, men et netværk, hvor der er en sparring på kryds og på tværs. Og så var der en fra gruppen, som jeg fortalte om ideen til at

lave denne ARKIV udstilling, og så foreslog hun: Så skal du da spørge John Olsen. Og så tænkte jeg, at det match kunne jeg da godt se, fordi han er jo for vild. Men jeg har jo set ham som en helt enormt dygtig kunstner inde for sit felt! Jeg havde nok ikke turde gå til ham, hvis ikke det var en ide, der var kommet til mig udefra.

Og det er så heldigt, synes jeg – at I mødtes...

Og det synes vi begge to! Jeg citerer John Olsen: Han synes ikke det har været så sjovt at være med på en udstilling, siden han repræsenterede Danmark på Venedigbiennalen i 1995!! Ja, det er da alligevel noget, synes jeg!!

Hvorfor skal folk se udstillingen her?

De skal se den, fordi det er en udstilling, der ikke er bange for, at give til beskueren. Der er helt bogstaveligt meget, at gå på opdagelse i. Og i opdagelsen ligger også muligheden, for et kunstnerisk møde. Og i et kunstnerisk møde, ligger også muligheden for refleksion. Så jeg vil sige, at den kan være en øjenåbner; slet og ret. Også fordi, den har så meget greb ned i Arkivet, som kan aflejre, anspore og åbne. Kan give resonans hos beskueren. Der er mange sanser , der er i spil.

(Tak fordi, du ville møde mig!)